

VI

Maî e ceva, care se cuvine luatû în d'a-prôpe băgare-de-sémă la publicarea proverbelorû : esplicarea 'nţelesului ce aũ, ele şi cuvintele ce le compunũ.

In adevărũ, suntũ, đicëtorî care, puse singure pe chãrtiã, nu numai că n'aũ înţelesũ, dérũ potũ sã şi 'ncurce mintea cititorului. Voiũ da câte-va probe, care credũ sã nu maî lase locũ la nici uã 'ndouielã despre necesitatea unorũ asemenea esplicãri.

Pe pagina 1 a cãrţii d-lui Hinţescu, proverbulũ alũ 2-lea sunã :

Acr-u-u-u de la nasũ (povestea țiganului)

Ce 'nsemnãzã «*acru-u-u-u de la nasũ*»? Nîmicũ. Ba nu e nîci romãnesce, așia cum e scrisũ. Dêrũ... sã 'lũ îndreptãmũ cum trebuie :

Acruũ de la nașiu'(lũ), povestea Țiganului.

Eî bine, nici acum nu va 'nţelegem nimenî nîmicũ, afarã numai de va fi cititũ vr'ua datã pe Anton Pann. Cãci chiarũ dẽnsulũ a fãcutũ ca đicerea s'ajungã proverbũ. Şi cum? Povestindũ ênsãși întẽmplarea lacomului Țiganũ care, lihnitũ de fõme, se ducea 'ntr'una la nașiu-sẽu tocmaî pe vremea mesii. ca s'ẽlũ